

} actori englezi

- TIMOTHY DAVIES
- ROGER GARTLAND
- DEREK HOLLIS

în jurul mesei rotunde

Cu prilejul vizitei lor la București, unde au prezentat câteva spectacole*, membrii Companiei actorilor londonezi au fost oaspeții redacției. Iată „filmul” acestei întâlniri :

THEODOR MĂNESCU Permiteți-mi să vă doresc bun-venit la revista „Teatrul” și să vă mulțumesc că ați acceptat invitația noastră. Revista se preocupă constant de reflectarea fenomenului teatral european și mondial ; în numărul din februarie 1985 a apărut stenograma a două asemenea reuniuni — una, cu trei actori sovietici, și cealaltă, cu șapte actori din Statele Unite ale Americii. De asemenea, publicăm cu intermitențe o rubrică ilustrată, intitulată „Atlas teatral”, dînd cuvîntul unor oameni de teatru români care au văzut la fața locului spectacole din țara respectivă. Am tipărit un astfel de „Atlas teatral” dedicat teatrului englez.

PAUL TUTUNGIU Știu că, pentru dumneavoastră, ziua de azi este foarte încărcată mai urmează o întîlnire cu oameni de teatru români la Teatrul Național, iar după-amiază și seara prezentați spectacole. Să intrăm, deci, de-a dreptul în subiect. Am aflat că trupa dumneavoastră, un miniteatru itinerant, a fost creată la începutul anului 1984. Cu excepția domnului Peter Needham, actor și dînsul, care și-a asumat și îndatoririle de regizor, și care n-a însoțit turneul, **Compania actorilor londonezi** este de față în întregime în redacția noastră. Vă propunem, pentru început, să oferim cititorilor câteva pagini dintr-o ediție „la zi” a unui dicționar ad-hoc al actorilor englezi contemporani ; să ne oprim, mai întîi la litera D, respectiv la articolul Timothy Davies. Ce putem afla din acest articol de dicționar, domnule Davies ?

TIMOTHY DAVIES : Nu știu de unde să încep. Cu „cariera” mea de actor, de pe cînd mai mergeam la școală ? Dată fiind seriozitatea și credința cu care îmi

abordam personajele, n-aș comite tocmai o eroare. Am urmat apoi Facultatea de limbi moderne de la Universitatea din Cambridge, unde, deși oficial nu există un curs de dramă, se desfășura o activitate teatrală foarte intensă.

În cadrul teatrului studentesc, am participat la o mulțime de spectacole, neglijîndu-mi chiar, într-o anumită măsură, studiile universitare. La absolvire am hotărît să devin actor profesionist ; nu pentru că îmi închipuiam că sînt un talent nemaipomenit, ci pentru că descoperisem acest domeniu, despre care vroiam să învăț mai mult.

Într-un fel, am avut noroc, deoarece, pe atunci, era mai lesne pentru actori să-și înceapă cariera : companiile de teatru acceptau în corpul de ansamblu mulți tineri purtători de sulite și halebarde, care să fie seară de seară soldați...

Drumul de la simplu membru în corpul de ansamblu la actor rostitor de replici se dovedește uneori a nu fi chiar așa de lung. Curînd după aceea, am făcut un turneu de șase luni în America, unde Compania Old Vic din Bristol, al cărei angajat eram, prezenta trei piese de Shakespeare : **Hamlet, Romeo și Julieta și Măsură pentru măsură**. După aceea am lucrat, așa cum se întîmplă cu toți actorii aflați pe drumul afirmării, într-un teatru de repertoriu care făcea turnee în toată Anglia.

Prin 1968—1970 a început să se dezvolte așa-numitul **teatru marginal** : scriitori necunoscuți, dramaturgi noi și actori tineri dădeau spectacole, adeseori în case vechi, transformate în mici spații teatrale. Mulți actori care azi joacă în companii teatrale importante și-au început cariera în aceste teatre minuscule. Același lucru mi s-a întîmplat și mie. În urmă cu zece ani, cu Compania Prospect Theater, am făcut turnee de care îmi amintesc bucuros, și pentru că îmi place

* „Teatrul”, nr. 11—12/1985.

Derek Hollis

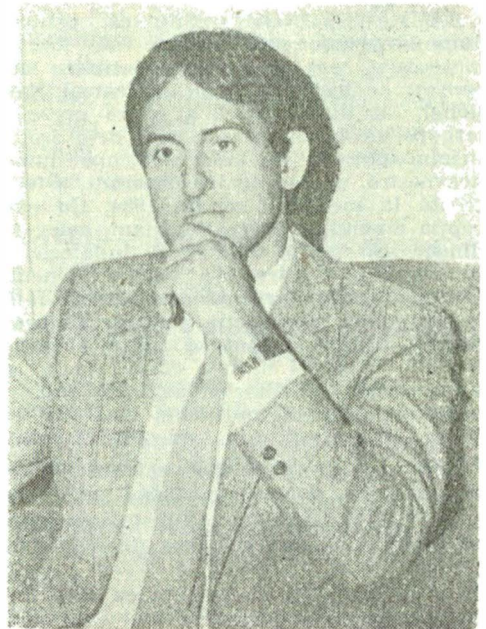
Roger Gartland

să călătoresc; așa am vizitat Orientul Mijlociu, U.R.S.S., Africa, Egiptul.

După aceea viața mea a devenit ceva mai stabilă. Am fost angajat la Teatrul Național din Londra, unde am jucat în trei stagioni; prima dată în noua clădire, timp de 18 luni, pe urmă în West End, unde sînt toate teatrele mari comerciale. (Într-un spectacol pe care Teatrul Național l-a mutat într-o sală din West End, o comedie populară de Alan Ayckbourn, am jucat timp de două luni, seară de seară, cu excepția duminicilor.) Apoi m-am întors la Teatrul Național (noua clădire), și am jucat împreună cu Roger Gartland, între altele, în *Orestia*, în regia lui Peter Hall, cu o distribuție exclusiv masculină, cu măști. Am repetat în *Orestia* șase luni; asta, pentru teatrul englez, înseamnă foarte mult. Dar a fost nevoie, fiindcă urma ca vorbirea să fie grefată pe muzică și aveam de învățat un text a cărui rostire se păstrează rigidă. A fost foarte greu, însă pînă la urmă a meritat osteneala; seria reprezentațiilor a ținut peste un an, și apoi ne-am dus în Grecia, unde am jucat într-un amfiteatru cu 20.000 de locuri, vechi de 2500 de ani. A fost absolut extraordinar, o experiență minunată. La un moment dat am plecat de la Teatrul Național ca să lucrez pentru televiziune.

PAUL TUTUNGIU: Critica a remarcat în mod deosebit felul în care ați evoluat în rolul diaconului Kilvert, din serialul în 18 episoade *Jurnalul lui Kilvert*.

TIMOTHY DAVIES: Cam peste un an, Roger mi-a telefonat, spunîndu-mi că și

Timothy Davies

el ar vrea să părăsească Teatrul Național și, împreună cu alt coleg, au de gând să întemeieze o minicompanie. Ideea m-a interesat enorm, deoarece îmi plăcea faptul că nouă, actorilor, ni se dădea foarte rar posibilitatea să luăm decizii; perspectiva de a fi integral responsabili pentru administrare, pentru politica de spectacol și pentru regie era foarte ispititoare — și în felul acesta ajungem la prezent.

PAUL TUTUNGIU: Adică la actuala Companie a actorilor londonezi. Și totuși n-ați epuizat respectivul articol de dicționar...

TIMOTHY DAVIES: Vreți să știți și ce hobby am? Îmi place să ascult muzică clasică și fac jogging ca să mă mențin în formă.

DEREK HOLLIS: A luat parte la maratonul londonez și a ocupat unul dintre primele locuri.

PAUL TUTUNGIU: Să deschidem acum acest *Who's who?* al teatrului la litera G. Așadar, Roger Gartland.

ROGER GARTLAND: Ca foarte mulți alții, am început să joc în piese încă din copilărie. Îmi amintesc o secvență: tata, cu un dop ars, îmi desena mustați; aveam cinci ani, și astfel machiat apăream în fața unei săli pline. Din întâmplare am urmat o școală al cărei director iubea teatrul. Lui îi datorează Roger Gartland cariera; de fapt, nu numai lui, ci și celorlalți membri ai corpului didactic. Prezntam foarte des spectacole: fie că citeam textul, fără să ne învățăm rolurile, fie că le învățam pe de rost... Ne preocupa realmente teatrul.

La Cambridge am făcut studii care mă pasionau, în domeniul literaturii engleze. De altfel, alesesem Universitatea din Cambridge atît pentru că era locul în care se putea cel mai strălucit studia literatura, cît și fiindcă aici exista tradiția legăturii cu teatrul. S-a mai și întîmplat că m-am aflat la colegiu împreună cu fiul lui Michael Redgrave, care a devenit regizor și actor profesionist.

Ca să aveți o idee mai concretă a legăturii dintre Cambridge și teatrul profesionist, reamintesc că și directorul Teatrului Național din Londra, Peter Hall, a fost student la Cambridge. Colegiul avea un fond special pentru a angaja un regizor care, o dată pe an, să monteze un spectacol cu mari ambiții. M-aș opri aici, fiindcă știu că în dicționarul englez nu ai prea mult spațiu la dispoziție...

PAUL TUTUNGIU: Sintem într-un dicționar mai ospitalier.

ROGER GARTLAND: Restul „articulului” este destul de senin. După ce am terminat universitatea, am lucrat în teatrul de repertoriu; am început ca regizor tehnic și ca actor; ajutorat la aranjarea scenei și totodată jucam mici roluri. Pe urmă, timp de zece ani, am jucat în trupe din toate colțurile țării.

TIMOTHY DAVIES: Acum nu mai ești tînăr...

ROGER GARTLAND: Da, acum aranjez scena, mut recuzita și joc roluri importante.

PAUL TUTUNGIU: Aveți în vedere perioada în care ați lucrat în trupele companiilor de teatru Repertory sau Old Vic din Bristol...

ROGER GARTLAND: În 1977, am fost invitat să intru în compania Teatrului Național și am fost membru al acesteia timp de șapte ani. A fost o perioadă foarte interesantă.

PAUL TUTUNGIU: Se mai vorbește și acum despre interpretarea dumneavoastră în *Brand* de Ibsen, *Othello* și *Richard al II-lea* de Shakespeare, precum și în *Orestia*, pomenită de domnul Davies.

ROGER GARTLAND: Cînd a venit timpul să mă desprind de Teatrul Național, m-am gândit că ar fi foarte plăcut să-mi continui activitatea teatrală alături de persoane cu care mai jucasem; trupa cu care am venit acum în București are acest liant — faptul că toți am lucrat mult timp împreună.

PAUL TUTUNGIU: Îl rugăm acum pe Derek Hollis să ne „citească” pagina care vorbește despre domnia-sa.

DEREK HOLLIS: Cred că vîrsta de cinci ani este o vîrstă obișnuită pentru a-ți începe cariera de actor. Probabil și din cauză că atunci copiii noștri încep școala. Cînd, în cursul aceluiași an, s-a pus problema să se monteze o piesă, a sosit prilejul să se constate că am cea mai puternică voce din clasă. (Eram un gălăgios!...) Așa se face că mi-au dat rolul principal, piesa fiind, desigur, un basm.

La 15 ani am jucat un rol într-o piesă într-un singur act, după Tolstoi, tradusă de un actor era povestea arhanghelului Mihail și sarcina mea ca personaj era să vin pe pămînt ca să învăț din ce trăiesc oamenii. Întregul act, arhanghelul Mihail nu rostea nici un cuvînt; după ce e găsît gol în zăpadă de un țaran rus, e luat de acesta în casă, i se dă îmbrăcăminte, hrană, și bineînțeles rămîne să lucreze împreună cu țaranul la toate treburile din jurul casei. Abia la sfîrșit deschide gura: într-un lung monolog, povestește ce i s-a întîmplat și vorbește despre bunătatea oamenilor care l-au ajutat și care au avut grijă de el. Lecția pe care o învață arhanghelul este că lucrul cel mai de seamă prin care trăiesc oamenii este iubirea.

La mijlocul spectacolului, am constatat că spectatorii aveau lacrimi în ochi, iar, spre sfîrșit, cîțiva plîngeau de-a binelea. Mi-am închipuit că am jucat îngrozitor de prost și am început și eu să plîng...

Din momentul în care am descoperit această putere de a-l mișca pe spectator, am hotărît să devin actor; îmi petreceam

foarte mult timp în teatru. Cum pe vremea aceea eram foarte îndrăzneț, m-am dus la teatrul din orașul în care locuim și le-am cerut să mă angajeze pentru orice fel de muncă. Teatrul își schimba piesa în fiecare săptămână; în fiecare duminică dimineața, la ora 8, trebuiau scoase din scenă vechile decoruri și montate cele noi; împreună cu alți patru tineri, făceam treaba aceasta, și eram și plătit! Am ținut-o așa doi ani. Când a venit vremea să merg la colegiu, și aș fi vrut să mă înscriu la un colegiu de dramă din Londra, municipalitatea nu avea destui bani să-mi dea o bursă, iar părinții mei erau prea săraci. Așa că m-am dus să studiez arta dramatică și limba engleză la Universitatea din Warwick. Cît am fost student, mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în teatrele de amatori; eram și președintele unei societăți de dramă.

După absolvire, am obținut un angajament la un teatru din West End; trupa era specializată în montări pentru copii și făcea turnee în școli. De acolo m-am mutat la un teatru de repertoriu, unde jucam roluri mici, dar lucram cu Michael Bogdanoff. Bogdanoff ținea foarte mult ca actorii să știe de toate; de pildă, într-un spectacol apărea un bilci unde se juca **Petrușka**, și regizorul vroia ca actorii care nu jucau în **Petrușka** să intre în scenă ca saltimbanci. Ca atare, a trebuit să învăț de la un circar să înghit flăcări, lucru pe care pînă la urmă l-am și făcut. Am lucrat mulți ani în teatrul de repertoriu, ca și colegii mei, pînă cînd maestrul Bogdanoff, care se angajase la Teatrul Național, m-a invitat să lucrez acolo. Aici, în prima distribuție, l-am înlocuit pe Roger Needham.

PAUL TUTUNGIU: Și tot aici, începînd din 1974, ați deținut roluri de seamă în **Macbeth**, **Tragedia spaniolă**, **Lorenzaccio**...

DEREK HOLLIS: Cînd s-a încheiat această **Companie a actorilor londonezi**, eram în turneu în Statele Unite, așa că n-am putut fi cu ei de la început. Am fost liber abia cînd noua companie a hotărît să joace **Îngrijitorul**. Și, iată, acum mă vedeți aici.

PAUL TUTUNGIU: N-ați spus nimic despre rolurile din serialele de televiziune, din filme...

DEREK HOLLIS: Ce să mai adaug? Am doi copii mici, ascult muzică clasică; un alt hobby ar fi restaurarea: am o casă din epoca victoriană și încerc s-o fac să arate așa cum era atunci. E nevoie nu numai de îndeminare, ci trebuie să și studieze desene de epocă.

PAUL TUTUNGIU: Foarte interesante, cele trei articole din dicționar **vorbesc** indirect despre felul în care în climatul unui veritabil **lăcaș de cultură** — în **speșă**, Teatrul Național — se dezvoltă cultul

Antony Richardson în Richard al III-lea

prieteniei creatoare. În această ordine de idei, aș vrea să vă rog să ne spuneți care este relația actorului englez cu regizorul.

ROGER GARTLAND: Relația este cea dintre patron și angajați. A avea conflicte înseamnă a risca să-ți pierzi slujba.

THEODOR MĂNESCU: Să publicăm asta?

ROGER GARTLAND: Da. În jurnalismul american există expresia „înregistrat” sau „neînregistrat”. Sînt de acord ca opinia mea să fie înregistrată asta este realitatea.

TIMOTHY DAVIES: Nu înseamnă neapărat că un director de scenă te persecută pentru că nu-i plăci... Însă are la dispoziție așa de mulți actori dintre care să-și aleagă, înct e normal să-i solicite pe cei cu care poate lucra mai ușor. Mulți directori de scenă au propria lor viziune, pe care vor s-o impună. De aici, dorința lor ca actorii să fie maleabili. Sînt actori cărora le convine situația, le place să simtă că sînt pe o mină bună, au încredere în regizor, acesta le spune ce să facă și ei fac; sînt însă și regizori cărora le place să-i facă pe actori „să umble în mîini”. Cîteodată, rezultatul este bun. Se poate ca regizorul să fi observat un anumit dat al actorului, acel ceva pe care acesta preferă să-l ascundă, dar care, adus la lumină într-un anumit rol, poate face ca spectacolul să fie foarte interesant. Actorul însuși va fi surprins de ceea ce poate. Însă cred că regizorii care au acest talent, această putere de a

intui „fața văzută“ a actorului, sint rari; majoritatea își inchipuie că important e să se vadă regia; adaug însă că sint și mulți actori care vor în primul rînd să se vadă jocul lor. După părerea mea, relația actor-regizor este o relație dificilă. Ca orice altă relație, trebuie ca în cele din urmă să se bazeze pe încredere și pe un anumit fel de iubire.

ROGER GARTLAND: În teatrul englez, regizorul este obligat să care pe umeri responsabilitatea pentru succesul sau insuccesul spectacolului. Din această cauză, lui îi revine și dreptul de decizie. Pe de altă parte, știm că pe vremea lui Shakespeare, în compania din care făcea parte, relația dintre el și ceilalți era de înțelegere colegială, cam aceeași ca între Eschil și actorii lui, și probabil între Molière și trupa sa. Shakespeare, Molière și Eschil sint pur și simplu exemple de dramaturgi care regizează. Am trăit și eu o astfel de experiență cu dramaturgul Brentan, care, în paranteză fie spus, mi-a fost și coleg la Cambridge. A lucra cu un asemenea autor în sala de repetiție, asupra piesei scrise de el, este o experiență cu totul deosebită. Actorii privesc cu mai multă încredere la autorul piesei decît la regizor, știind că ideea spectacolului a pornit de la el, că el a creat situațiile.

DEREK HOLLIS: Sint întru totul de acord cu ceea ce a spus Roger. La începutul carierei, ambiția și idealul meu erau să fac parte dintr-o companie care pune accentul pe spiritul de echipă. În teatrele englezești acest lucru nu este posibil întotdeauna; se circula mult, se fac transferuri de la un teatru la altul. Or, ca actorii să ajungă să se cunoască mai bine, ei trebuie să fi avut prilejul să lucreze mai mult împreună.

Din ceea ce am putut să înțeleg despre teatrul din România rezultă că, odală angajat la un teatru, actorul rămîne acolo mulți ani; astfel, arta sa poate progresa într-un ritm susținut.

THEODOR MĂNESCU Rămîne, dacă e angajat într-un teatru important, într-un oraș mare...

DEREK HOLLIS: Același lucru se întîmplă și în Marea Britanie. Ceea ce m-a atras la această Companie a actorilor londonezi este tocmai munca de echipă. În afară de faptul că poți juca roluri pe care dorești să le joci, mai e ceva: după felul cum activăm, sîntem încurajați să ne perfecționăm, lucru dificil în teatrele ai căror actori sint tot timpul în migrație, abia sosiți ori gata să plece.

TIMOTHY DAVIES: Firește, cînd intri într-o companie unde nu prea ești cunoscut, tendința regizorului este să nu-și asume riscul de a te distribui.

PAUL TUTUNGIU: Tot ceea ce spuneți este foarte interesant. Cititorul re-

vistei noastre, răsfoind numărul în care va apărea această întîlnire, va fi desigur tentat să se întrebe și ce e nou în viața teatrală londoneză...

ROGER GARTLAND În prima zi petrecută la București, un actor român ne-a spus că unul dintre sacrificiile pe care el și colegii săi trebuie să le facă este să-și refuze multe spectacole: pentru că sint alții de prinși de propriile lor reprezentări încît nu au cînd să-și vadă și pe colegii lor jucînd. Deși situația este aceeași și la noi, vom încerca să descriem cîte puțin din ceea ce se întîmplă la Londra.

TIMOTHY DAVIES: În ce privește companiile mari, ca Royal Shakespeare sau Teatrul Național, deși rolul regizorului este foarte important, cred că tendința este ca în centrul spectacolului să se situeze actorul. Un exemplu recent: **Richard al III-lea** de Shakespeare, cu foarte interesantul actor tînăr Antony Richardson. Cred că nu e o realizare ieșită din comun din punctul de vedere al viziunii regizorale, însă interpretarea protagonistului a făcut ca spectacolul să dobindească o valoare excepțională. Faptul că această producție teatrală a avut un asemenea succes este de natură să-i pună pe gînduri pe mulți regizori, îndemnîndu-i să pună mai mult accentul pe interpretare. Situația începe să semene cu aceea din anii '40—'50, perioada de apogeu a lui Laurence Olivier și a generației sale. Cred că se întoarce vremea marilor actori...

ROGER GARTLAND: După părerea mea, teatrul londonez se poate împărți în trei arii: teatrul subvenționat, în frunte cu Teatrul Național și cu Royal Shakespeare Company, teatrele comerciale și, în cele din urmă, teatrele marginale, pe care le-a menționat, la începutul conversației noastre, Timothy Davies, și care există de vreo 30 de ani. Aceste mici teatre marginale sint astăzi foarte numeroase și oferă cadrul în care pot debuta atît actorii cît și dramaturgii. Piesa **Ascensorul de bucătărie** a lui H. Pinter, cu care am venit în turneu, și-a început viața publică în urmă cu 25 de ani, în 1960, într-un club teatral; apoi textul a fost transferat la Royal Hilton, și de acolo în istorie.

PAUL TUTUNGIU: Ce veți face în 1986 ?

ROGER GARTLAND: Aceasta este întrebarea. Ne-am gîndit să pregătim în așteptarea lui Godot de Beckett. Coincidența face — am în vedere din nou cercul absolvenților de la Cambridge — ca această piesă să fi fost montată pentru prima dată în Anglia de către regizorul Teatrului Național, Peter Hall. Repertoriul nostru va căpăta astfel un accent

interesant, deoarece Beckett a avut o puternică influență asupra lui Harold Pinter.

TIMOTHY DAVIES Încă nu ne-am hotărât sută la sută pentru acest text de Beckett. Nu vrem să rămînem o echipă exclusiv masculină; am dori să avem în companie și actrițe, ceea ce ar lărgi sfera pieselor pentru care am putea să optăm. Multe depind de bani. Am avut o mică subvenție de la ceea ce se numește Asociația regională a teatrelor, însă avem nevoie de sume mult mai mari dacă sporim numărul actorilor. Pentru moment se face simțită o criză de fonduri. Banii pe care i-am putea primi pentru turnee de mică anvergură revin, pe bună dreptate, acelor companii care joacă piese de dramaturgi noi; avem de făcut față unor dificultăți economice, dacă vrem să punem în scenă dramaturgi mai reuți.

PAUL TUTUNGIU Ce impresie v-a făcut publicul românesc ?

ROGER GARTLAND: Mi s-a părut foarte cald...

TIMOTHY DAVIES: Și foarte „ascuțit”, în felul cum receptează spectacolul.

THEODOR MĂNESCU: Vă mulțumim foarte mult pentru participarea la această „masă rotundă”. În România am desființat exploatarea omului de către om, dar azi, făcînd o excepție de la regulă, pe dumneavoastră v-am exploatat.

PAUL TUTUNGIU Bineînțeles că de plusvaloarea respectivă vor beneficia cititorii revistei noastre.

THEODOR MĂNESCU Spectacolele dumneavoastră au avut și vor avea în continuare ecou în publicul românesc, în publicul bucureștean. Ne-a făcut mare plăcere că ne-am întîlnit nu numai cu niște actori importanți, dar și cu niște oameni spirituali...

**Masă rotundă realizată de
Paul TUTUNGIU**

În memoriam

Irina Borovschi

Această întirziată primăvară ne-a adus o tristă veste: s-a săvîrșit din viață, în plină putere creatoare, scenografa Irina Borovschi.

Și-a dedicat întreaga și prea scurtă ei viață celor mai mici și mai entuziaști spectatori, copiii, oferindu-le personaje hazlii și fermecătoare decoruri de basm pentru teatrul de păpuși. După un scurt popas la Alba Iulia, s-a stabilit la Teatrul de păpuși din Ploiești, pe care l-a slujit, cu talent și credință, timp de 22 de ani. A creat aici sute de eroi într-o mirifică lume de poveste. Rămîn în memoria noastră Omulețul de puf și Drum de stele de Al. T. Popescu, Pui de om de Victor Eftimiu, Secretul pădurii bătrîne de Dino Buzatti în dramatizarea lui Paul Silvestru și încă multe altele. A colaborat cu teatrele din Bacău, Galați, Constanța, Botoșani, Pitești și, în citeva rînduri, cu Teatrul „Ion Creangă” din București, unde a cunoscut veritabile succese semnînd scenografia spectacolelor Cenușăreasa de Frații Grimm, Alice în țara minunilor de Lewis Carroll, Snoave cu măști de Ion Lucian și Virgil Puicea. A lucrat în Polonia, a însoțit turneul de răsunător succes al Teatrului din Ploiești în Japonia. A murit în preziua plecării într-un nou turneu spre Țara Soarelui-Răsare.

Prin dispariția Irinei Borovschi, teatrul românesc pierde o autentică artistă, iar cei care au cunoscut-o se despart de un prieten desăvîrșit.

Se joacă la Ploiești recitalul cu păpuși Unde fugim de-acasă? pe versuri de Marin Sorescu, pe care l-a gîndit, l-a creat și l-a regizat de curînd, iar spectacolul cu piesa Elefântelul curios de Nina Cassian după Rudyard Kipling, căruia i-a realizat scenografia, își așteaptă premiera...

Irina Borovschi și-a prelungit prezența printre noi — și după moarte — prin arta sa.

Mihai CRIȘAN